Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru, judecător Octavian Dvornic
Dosarul nr. 2a-2919/25
(2-25030009-02-2a-13082025)

D E C I Z I E

25 februarie 2026 mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componența:
Președintele completului, judecătorul Valeriu Arhip
Judecătorii Hristina Craveț și Eleonora Badan-Melnic

examinând în procedură scrisă, cererea de apel declarată de avocatul Ion Lunca, în interesele S.R.L. „Debit Lex”,

împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 5 iunie 2025, prin care s-a admis parțial acțiunea,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată, în procedura cererilor cu valoare redusă depusă de S.R.L. „Debit Lex” către Margareta Varzari privind încasarea datoriei și compensarea cheltuielilor judiciare,

a c o n s t a t a t:

Circumstanțele cauzei:

La 28 februarie 2025, avocatul Ion Lunca, în interesele SRL„Debit Lex” s-a adresat cu cerere de chemare în judecată către Margareta Varzari și Andrei Varzari privind încasarea datoriei și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii de chemare în judecată, reprezentantul reclamantei a indicat că, la data de 25 aprilie 2024, între O.C.N. „Ecofinance Technologies” S.R.L. și S.R.L. „Debit Lex” a fost încheiat un contract de cesiune a creanțelor, prin care reclamanta a preluat drepturile de creanță rezultate din contractul de credit nebancar încheiat cu pârâtul.

Potrivit susținerilor reclamantei, pârâtul a fost notificat despre cesionarea creanței prin scrisoare recomandată, fapt confirmat prin copia avizului de recepție și a chitanței poștale anexate la dosar, precum și prin apeluri telefonice efectuate de creditor.

Reclamanta a invocat că, potrivit pct. 1.1 din contractul de cesiune, obiectul acestuia îl constituie transmiterea către cesionar a drepturilor de creanță împotriva debitorilor cedentului, iar conform pct. 1.4 din același contract, cesionarul preia toate drepturile aferente creanței, inclusiv drepturile accesorii, garanțiile, dobânzile, penalitățile și dreptul de a urmări executarea creanței pe cale judiciară și/sau silită.

Totodată, reclamanta a arătat că, potrivit pct. 9.3.13 din contractul de credit încheiat între cedent și pârât, debitorul și-a exprimat acordul pentru cesionarea dreptului de creanță către terți. În susținerea poziției sale, reclamanta a invocat prevederile art. 823 alin. (1), art. 826 alin. (1) și art. 827 alin. (2) Cod civil, potrivit cărora creanța poate fi transmisă unui terț fără

consimțământul debitorului, dacă legea nu prevede altfel, iar odată cu cesiunea se transmit și drepturile accesorii aferente creanței.

În ceea ce privește raportul juridic obligațional, reclamanta a menționat că, la data de 22 aprilie 2024, între O.C.N. „Ecofinance Technologies" S.R.L. și pârât a fost încheiat contractul de credit nebancar cu dobândă pentru consumatori nr. 279568001, prin care pârâtului i-a fost acordată o linie de credit în limita sumei de 20 000 lei, pe o perioadă de 60 luni.

Potrivit reclamantei, pârâtul a beneficiat efectiv de suma totală de 20 000 lei, fapt confirmat prin documentele contabile anexate la dosar, iar condițiile contractuale prevedeau achitarea unei dobânzi contractuale în mărime de 49,9685% anual, precum și a unui comision de gestionare a creditului în cuantum de 0,04% pentru fiecare zi.

Reclamanta a mai indicat că, potrivit clauzelor contractuale, debitorul era obligat să achite lunar o plată minimă reprezentând 5% din soldul curent al liniei de credit, plus dobânda contractuală, iar creditorul avea dreptul să calculeze toate plățile aferente contractului până la executarea integrală a obligațiilor.

Totodată, s-a menționat că pârâtul a efectuat doar plăți parțiale, și anume: 398,23 lei cu titlu de corp al creditului, 3333,87 lei cu titlu de dobândă contractuală și 984 lei cu titlu de comision de gestionare.

Potrivit calculelor prezentate de reclamantă, la data de 24 ianuarie 2025, pârâtul înregistra restanțe de 94 zile, datoria constituind: 19 601,77 lei corpul creditului, 3327,42 lei dobândă contractuală și 992 lei comision de gestionare. De asemenea, pentru perioada 21 ianuarie 2025- 4 mai 2025, reclamanta a calculat suplimentar suma de 2683,48 lei cu titlu de dobândă contractuală și 784,07 lei comision de gestionare.

Referitor la modalitatea de încheiere a contractului, reclamanta a susținut că solicitarea și acordarea creditului s-au realizat online, prin completarea cererii de credit pe platforma www.creditprime.md și prin semnarea electronică simplă a contractului de către pârât, conform Termenilor și Condițiilor de utilizare a serviciilor financiare nebancare.

În susținerea valabilității contractului electronic, reclamanta a invocat prevederile art. 319 și art. 321 alin. (2) Cod civil, susținând că recepționarea sumei împrumutate pe contul bancar al pârâtului și efectuarea unor plăți parțiale confirmă existența consimțământului valabil exprimat de către acesta.

Totodată, reclamanta a invocat dispozițiile art. 1244 alin. (1) și (2) Cod civil, precum și prevederile art. 9 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 1/2018 cu privire la organizațiile de creditare nebancară, susținând că totalul plăților solicitate nu depășește plafonul legal reprezentat de dublul sumei debursate.

Reclamanta a făcut trimitere și la prevederile art. 1247 alin. (1) și art. 1249 Cod civil, potrivit cărora împrumutatul este obligat să restituie împrumutul în termenul și condițiile stabilite contractual, iar creditorul poate solicita executarea imediată a obligațiilor în cazul neexecutării acestora.

De asemenea, reclamanta a invocat prevederile art. 10 Cod civil referitoare la exercitarea drepturilor și executarea obligațiilor cu bună-credință, susținând că pârâtul nu a informat creditorul despre existența unor circumstanțe care să justifice neexecutarea obligațiilor asumate.

În ceea ce privește soluționarea amiabilă a litigiului, reclamanta a indicat că a întreprins multiple demersuri extrajudiciare, inclusiv apeluri telefonice și expedierea notificărilor recomandate, însă acestea au rămas fără rezultat.

Cu referire la cheltuielile de judecată, reclamanta a arătat că a suportat cheltuieli pentru asistență juridică în sumă de 4000 lei, reprezentând contravaloarea serviciilor prestate de avocatul Ion Lunca, inclusiv consultanță juridică, redactarea notificărilor și a cererii de chemare în judecată, autentificarea înscrisurilor, verificarea stării dosarului și alte activități conexe, estimate la 10 ore de muncă, tarifate cu 400 lei/oră.

În susținerea caracterului rezonabil al onorariului solicitat, reclamanta a făcut trimitere la jurisprudența CtEDO și la Recomandarea Consiliului Uniunii Avocaților din Republica Moldova nr. 19-02/27.05.2022 privind cuantumul onorariilor avocaților și compensarea cheltuielilor de asistență juridică.

În drept, reclamanta și-a întemeiat acțiunea pe prevederile art. 10, art. 823 alin. (1), art. 826 alin. (1), art. 827 alin. (2), art. 1247 alin. (1) și art. 1249 Cod civil, precum și pe dispozițiile art. 56, art. 60, art. 96, art. 118, art. 166 și art. 167 Cod de procedură civilă.

Reclamanta S.R.L. „Debit Lex" a solicitat încasarea de la pârât a sumei de 19 601,77 lei, cu titlu de datorie principală, 6010,90 lei dobândă contractuală restantă, 1776,07 lei comision de gestionare, 4000 lei cheltuieli de asistență juridică, 1145,55 lei taxă de stat, 200 lei taxă de timbru și 55,50 lei cheltuieli de corespondență, în total suma de 32 789,79 lei.

Poziția instanței de fond:

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 5 iunie 2025, s-a admis parțial acțiunea. S-a încasat de la Margareta Varzari în beneficiul SRL „Debit Lex" datoria în baza contractului de împrumut nr. 279568001 din 22.04.2024, cu titlu de sold restant la corpul împrumutului în mărime de 19601,77 lei, cu titlu de dobîndă contractuală în mărime de 3327,42 lei, cu titlu de comision de gestiune în mărime de 992 lei, cheltuieli de corespondență în mărime de 55,50 lei, cheltuielile de judecată sub forma taxei de stat în mărime de 1006,81 lei și cheltuielile de asistență juridică în mărime de 1000 lei. În rest, acțiunea s-a respins, ca neîntemeiată.

Solicitarea apelantului şi termenul de declarare a apelului:

Invocând dezacordul cu soluția primei instanțe, la 10 iunie 2025 avocatul Ion Lunca, în interesele SRL „Debit Lex", a depus apel nemotivat împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 5 iunie 2025, solicitînd casarea parțială a acesteia, cu emiterea unei noi hotărîri de admitere integrală a acțiunii.

În conformitate cu art. 362 alin. (1) Cod de procedură civilă, termenul de declarare a apelului este de 30 de zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, dacă legea nu prevede altfel.

În acord cu art. 111 alin. (3) Cod de procedură civilă, termenul de procedură stabilit în ani, luni sau zile începe să curgă în ziua imediat următoare datei calendaristice stabilite, datei comunicării actului de procedură sau producerii, evenimentului ori momentului care a condiționat începutul lui.

În speță s-a stabilit că, dispozitivul hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru a fost emis la 5 iunie 2025, iar cererea de apel a fost depusă la 10 iunie 2025, cu respectarea termenului legal de 30 zile de declarare a apelului.

Argumentele părților:

În motivarea cererii de apel, reprezentantul apelantei a indicat că instanța de fond a admis doar parțial pretențiile reclamantului privind dobânda contractuală și comisionul de gestiune, reținând că sumele calculate pentru perioada ulterioară depunerii cererii de chemare în judecată, respectiv după data de 28.02.2025, nu ar fi exigibile, întrucât ar include o perioadă ulterioară introducerii acțiunii în instanță.

Apelanta susține că o asemenea interpretare este eronată și contravine atât dispozițiilor contractului de credit nr. 279568001 din 22.04.2024, cât și contractului de cesiune din 25.04.2024, afectând dreptul creditorului de a obține integral prestațiile contractuale datorate.

În acest sens, se invocă faptul că potrivit pct. 5.5 din contractul de credit, dobânda se calculează la soldul zilnic al liniei de credit până la data restituirii integrale, indiferent de momentul sau modalitatea rambursării, iar potrivit pct. 5.2, comisionul de gestionare se calculează zilnic, în funcție de utilizarea sumei debursate. Prin urmare, obligația debitorului de plată a dobânzii și comisionului subzistă până la achitarea integrală a datoriei, inclusiv pe durata procesului judiciar.

De asemenea, apelanta invocă prevederile contractului de cesiune nr. 1 din 25.04.2024, potrivit căruia cesionarului i-au fost transferate inclusiv drepturile accesorii, inclusiv dreptul de a calcula în continuare dobânzi și penalități până la achitarea integrală a creanței, astfel încât limitarea acestor drepturi la momentul introducerii acțiunii ar fi neîntemeiată.

Se mai susține că, chiar și în ipoteza aplicării raționamentului instanței de fond, aceasta trebuia să admită cel puțin sumele aferente perioadei dintre data cesiunii (24.01.2025) și data depunerii acțiunii (28.02.2025), perioadă în care obligațiile erau deja exigibile și neachitate, motivarea hotărârii fiind, în acest sens, contradictorie și insuficient corelată cu dispozitivul.

Totodată, apelanta invocă faptul că debitorul nu a efectuat nici o plată nici până la pronunțarea hotărârii și nici ulterior, manifestând pasivitate totală, necomunicare și lipsă de colaborare procesuală, ceea ce ar justifica recunoașterea integrală a dobânzilor și comisioanelor calculate până la achitarea efectivă a datoriei

Apelanta face trimitere la art. 15 alin. (7) din Legea nr. 202/2013 privind contractele de credit pentru consumatori, precum și la art. 901 și 912 Cod civil, susținându-se că acestea confirmă dreptul creditorului de a percepe dobânzi și comisioane până la executarea integrală a obligației, în limitele legale, fără ca introducerea acțiunii să constituie un temei de suspendare a acestora.

Apelanta mai susține, că refuzul instanței de a admite integral pretențiile privind dobânda și comisionul reprezintă o ingerință nejustificată în dreptul de creanță al reclamantului, afectând garanțiile prevăzute de art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului și dreptul la un proces echitabil prevăzut de art. 6 CEDO, în lipsa unei motivări suficiente și coerente.

Totodată, se critică soluția instanței privind respingerea cererii de atragere a răspunderii solidare a soțului pârâtei, apelanta susținând că instanța de fond a ignorat normele Codului familiei referitoare la obligațiile asumate în timpul căsătoriei și prezumția utilizării bunurilor în interesul gospodăriei comune, în condițiile în care creditul a fost contractat în perioada căsătoriei, iar părțile nu au răsturnat această prezumție prin probe contrare.

Totodată, apelanta invocă și caracterul neîntemeiat al reducerii cheltuielilor de asistență juridică la o pătrime din cuantumul solicitat, arătând că instanța nu a motivat suficient

reducerea acestora și nu a analizat volumul real al muncii efectuate, ceea ce ar contraveni obligației de motivare a hotărârii judecătorești prevăzute de art. 239 Cod de procedură civilă.

Aprecierea instanţei de apel:

Analizând legalitatea și temeinicia hotărârii atacate, prin prisma argumentelor invocate de participanții la proces și a materialelor din dosar, Colegiul consideră apelul declarat drept întemeiat și care urmează a fi admis, cu modificarea hotărârii instanţei de fond, prin micșorarea cuantumului pensiei de întreținere, din următoarele motive.

Colegiul reține, că acțiunea înaintată de S.R.L. „Debit Lex" către Margareta Varzari privind încasarea datoriei și compensarea cheltuielilor judiciare, a fost examinată în procedura cererilor cu valoare redusă, reglementată de capitolul XXI[1] Cod de procedură civilă.

În conformitate cu art. 276[4] alin. (5) Cod de procedură civilă, instanţa de apel examinează cererea de apel în procedură scrisă sau cu citarea participanţilor la proces, prevederile art.276[3] fiind aplicabile corespunzător.

Potrivit art. 276[3] alin. (1) și (2) Cod de procedură civilă, procedura cu privire la cererile cu valoare redusă este scrisă. Judecătorul poate dispune citarea participanţilor la proces dacă apreciază acest fapt ca fiind necesar sau dacă admite solicitarea uneia dintre părţi de a examina cererea în şedinţă publică.

În conformitate cu art. 373 Cod de procedură civilă, instanţa de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referinţelor şi obiecţiilor înaintate, legalitatea şi temeinicia hotărârii atacate în ceea ce priveşte constatarea circumstanţelor de fapt şi aplicarea legii în primă instanţă. În limitele apelului, instanţa de apel verifică circumstanţele şi raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanţe, precum şi cele care nu au fost stabilite, dar care au importanţă pentru soluţionarea cauzei, apreciază probele din dosar şi cele prezentate suplimentar în instanţă de apel de către participanţii la proces. În cazul în care motivarea apelului nu cuprinde argumente sau dovezi noi, instanţa de apel se pronunţă în fond, numai în temeiul celor invocate în primă instanţă. Instanţa de apel este obligată să se pronunţe asupra tuturor motivelor invocate în apel. Apelantului nu i se poate crea în propria cale de atac o situaţie mai dificilă decît aceea din hotărârea atacată cu apel, cu excepţia cazurilor cînd consimte şi cînd hotărârea este atacată şi de alţi participanţi la proces

Potrivit art. 385 alin. (1) lit. b) Cod de procedură civilă, instanța de apel, după ce judecă apelul, este în drept să admită apelul şi să modifice hotărârea primei instanţe.

În baza art. 386 alin. (1) lit. d) Cod de procedură civilă, hotărîrea primei instanţe se casează sau se modifică de instanţa de apel dacă normele de drept material sau normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat.

Articolul 387 lit. c) Cod de procedură civilă indică că, se consideră că normele de drept material sînt încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanţa judecătorească a interpretat eronat legea.

În conformitate cu prevederile art. 118 alin. (1) Cod de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale.

Potrivit art. 121 Cod de procedură civilă, instanţa judecătorească reţine spre examinare şi cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existenţa sau inexistenţa de circumstanţe, importante pentru soluţionarea justă a

cazului, iar în temeiul art. 122 alin. (1) Cod de procedură civilă, circumstanţele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probaţiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante.

Colegiul notează că dezacordul apelantului cu hotărârea atacată se reduce, în esență, la critica modului de apreciere de către instanța de fond a temeiniciei pretențiilor privind dobânda contractuală și comisionul de gestiune, a întinderii acestora în raport cu perioada de calcul admisă, precum și la modul de soluționare a capătului de cerere privind atragerea răspunderii soțului pârâtei și cuantumul cheltuielilor de asistență juridică.

Probatoriul administrat în speță atestă, că la data de 22 aprilie 2024 între O.C.N. „Ecofinance Technologies" S.R.L. și Margarita Varzari a fost încheiat contractul de credit nebancar (f.d. 15–24). Potrivit pct. 3.1 al contractului, părțile au convenit că creditorul se obligă să pună la dispoziția debitorului un credit sub forma unei facilități de tip „linie de credit", utilizabilă prin una sau mai multe trageri în cadrul perioadei contractuale și rambursabilă până la data scadenței finale.

Prin dispoziția de plată nr. 1584 din 22 aprilie 2024 se confirmă că pârâta Margarita Varzari a recepționat suma de 20 000 lei în temeiul contractului nr. 279568001 din aceeași dată (f.d. 25).

Din materialele cauzei rezultă că, la data de 25 aprilie 2024, în temeiul contractului de cesiune nr. 1, O.C.N. „Ecofinance Technologies" S.R.L. a transmis către S.R.L. „Debit Lex" dreptul de creanță împotriva debitoarei Margarita Varzari, fapt confirmat prin extrasul din actul de primire a drepturilor asupra creanțelor cesionate nr. 31 din 24 ianuarie 2025 (f.d. 31–33).

Prin notificarea nr. C328 din 24 ianuarie 2025, pârâta a fost informată despre cesionarea creanței, prin scrisoare recomandată, recepția acesteia fiind confirmată prin avizul poștal și chitanța anexată la dosar (f.d. 34–36).

Potrivit pct. 1.1 din contractul de cesiune, obiectul acestuia îl constituie transmiterea de către cedent către cesionar a drepturilor de creanță împotriva debitorilor săi, iar conform pct. 1.4, cesionarul preia toate drepturile aferente creanței, inclusiv drepturile accesorii, dreptul de a calcula în continuare dobânzi și penalități până la achitarea integrală a datoriei, precum și dreptul de a urmări executarea creanței pe cale judiciară și de executare silită.

Totodată, potrivit pct. 9.3.13 din contractul de credit nr. 279568001 din 22 aprilie 2024, debitoarea a fost informată și și-a exprimat acordul privind posibilitatea cesionării creanței către un terț în caz de neexecutare a obligațiilor de plată.

Din conținutul contractului de credit rezultă, că O.C.N. „Ecofinance Technologies" S.R.L. a acordat debitoarei o linie de credit în sumă de 20 000 lei, cu o perioadă contractuală de 60 de luni (pct. 2.3 și 2.10). În executarea contractului, pârâta a beneficiat integral de suma acordată.

Potrivit pct. 5.1 din contract, pentru utilizarea liniei de credit debitorul datorează dobândă contractuală și comision de gestiune, iar conform pct. 5.5, dobânda se calculează la soldul zilnic până la restituirea integrală a creditului, indiferent de modalitatea sau momentul rambursării.

Rata dobânzii contractuale este stabilită la nivelul maxim de 49,9685% anual (pct. 5.5.1), iar comisionul de gestiune constituie 0,04% pe zi din valoarea creditului (pct. 5.2). De asemenea, conform pct. 5.7, valoarea totală a obligațiilor poate varia proporțional cu sumele utilizate, în limitele contractuale stabilite.

Prin urmare, instanța de judecată reține că O.C.N. „Ecofinance Technologies” S.R.L. și-a executat obligația de punere la dispoziție a sumei de 20 000 lei, în timp ce debitoarea nu și-a onorat obligațiile contractuale de rambursare a creditului și de achitare a plăților aferente utilizării acestuia, încălcând astfel prevederile contractuale și principiul executării obligațiilor cu bună-credință, consacrat de lege, potrivit căruia obligațiile trebuie executate în modul, la locul și în termenul stabilit, fără refuz unilateral de executare.

Conform art. 9 alin. (1), (2) lit. a) Cod civil, drepturile şi obligaţiile civile apar în temeiul legii, precum şi în baza actelor persoanelor fizice şi juridice care, deşi nu sînt prevăzute de lege, dau naştere la drepturi şi obligaţii civile, pornind de la principiile legislaţiei civile. Drepturile şi obligaţiile civile apar din contracte şi din alte acte juridice.

Potrivit art. 10 alin. (1) Cod civil, persoanele fizice şi juridice participante la raporturile juridice civile trebuie să îşi exercite drepturile şi să îşi execute obligaţiile cu bună-credinţă, în acord cu legea, cu contractul, cu ordinea publică şi cu bunele moravuri. Buna-credinţă se prezumă pînă la proba contrară.

Conform art. 308 Cod civil, act juridic civil este manifestarea de către persoane fizice şi juridice a voinţei îndreptate spre naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice civile.

Potrivit art. 312 alin. (1) Cod civil, consimţămînt este manifestarea, exteriorizată, de voinţă a persoanei de a încheia un act juridic.

În corespundere cu art. 774 alin. (1) Cod civil, în virtutea raportului obligaţional, creditorul este în drept să pretindă de la debitor executarea unei prestaţii, iar debitorul este ţinut să o execute. Prestaţia poate consta în a da, a face sau a nu face.

Conform art. 775 alin. (1) Cod civil, debitorul şi creditorul trebuie să se comporte cu bună-credinţă la momentul naşterii, pe durata existenţei, la momentul executării şi stingerii obligaţiei, iar în acord cu art. 776 Codul civil, obligaţiile se nasc din contract, fapt ilicit (delict) şi din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condiţiile legii.

În corespundere cu art. 823 alin. (1)- (3) Cod civil, o creanţă transmisibilă şi sesizabilă poate fi cesionată de titular (cedent) unui terţ (cesionar) în baza unui contract. Din momentul încheierii unui astfel de contract, cedentul este substituit de cesionar în drepturile ce decurg din creanţă, dacă din contractul de cesiune nu rezultă un moment ulterior. Cesiunea creanţei nu poate aduce atingere drepturilor debitorului şi nici nu poate face obligaţia acestuia mai oneroasă. Cedentul este obligat să remită cesionarului actele aferente creanţei şi să-i pună la dispoziţie informaţia necesară realizării ei.

Potrivit art. 858 alin. (2) Codul civil, obligaţia trebuie executată în modul corespunzător, cu bună-credinţă, la locul şi în momentul stabilit.

Conform art. 992 alin. (1)-(2) Cod civil, contract este acordul de voinţă realizat între două sau mai multe persoane prin care se stabilesc, se modifică sau se sting raporturi juridice. Contractului îi sînt aplicabile normele cu privire la actul juridic.

Articolul 1242 alin. (1), (3) Cod civil, prevede că prin contractul de împrumut o parte (împrumutător) se obligă să dea în proprietate celeilalte părţi (împrumutatul) bani sau alte bunuri fungibile, iar aceasta se obligă să restituie banii în aceeaşi sumă sau bunuri de acelaşi gen, calitate şi cantitate la expirarea termenului pentru care i-au fost date. Pînă la proba contrară, împrumutul care are ca obiect o sumă de bani se prezumă a fi cu titlu oneros, cu excepţia cazului în care ambele părţi sînt persoane fizice care nu au calitatea de profesionist.

Potrivit art. 1247 alin. (1) Cod civil, împrumutatul trebuie să restituie împrumutul în termenul şi în modul stabilit în contract. Dacă nu au fost stabilite dobînzi, el are dreptul să restituie împrumutul şi pînă la expirarea termenului. O asemenea restituire are ca efect rezoluţiunea împrumutului, iar conform art. 1248 alin. (1), (2) Cod civil, în cazul în care împrumutatul nu restituie în termen împrumutul, dispoziţiile art. 942 se aplică în modul corespunzător dacă legea sau contractul nu prevede altfel. Dacă în contract este prevăzută restituirea împrumutului în rate şi împrumutatul nu le restituie în modul stabilit, împrumutătorul poate cere restituirea imediată a întregului împrumut şi a dobînzii aferente în condiţiile stabilite la art. 864 alin. (2) şi (4).

La caz, Colegiul judiciar reține că instanța de fond a admis doar parțial pretențiile S.R.L. „Debit Lex" privind dobânda contractuală și comisionul de gestiune, argumentând că sumele calculate pentru perioada ulterioară depunerii cererii de chemare în judecată, respectiv după data de 28.02.2025, nu ar fi exigibile, întrucât includ o perioadă ulterioară sesizării instanței de judecată.

Colegiul judiciar consideră că o asemenea interpretare este eronată și rezultă dintr-o aplicare formalistă a normelor contractuale, contrară atât voinței părților exprimată în contract, cât și naturii juridice a obligației de plată a dobânzii și comisionului de gestiune, care au caracter continuu și accesoriu obligației principale de restituire a creditului.

În acest sens, se reține că, potrivit contractului de credit nr. 279568001 din 22.04.2024, părțile au convenit în mod expres, la pct. 5.5, că dobânda se calculează la soldul zilnic al liniei de credit până la data restituirii integrale a creditului, indiferent de modalitatea sau momentul rambursării. Această formulare contractuală exclude orice interpretare restrictivă în sensul limitării perioadei de calcul la data introducerii acțiunii, întrucât obligația debitorului nu încetează prin simpla sesizare a instanței, ci doar prin executarea integrală a prestației datorate.

De asemenea, potrivit pct. 5.2 din același contract, comisionul de gestiune se calculează zilnic, în raport cu utilizarea efectivă a liniei de credit, ceea ce confirmă caracterul său de prestație accesorie, cu acumulare continuă până la stingerea obligației principale. În consecință, atât timp cât debitul principal nu a fost achitat integral, accesoriile acestuia continuă să se acumuleze în temeiul convenției părților.

Or, instanța de fond a înlăturat fără o justificare juridică suficientă efectul clauzelor contractuale privind durata de calcul a dobânzii și comisionului, limitând în mod artificial perioada de exigibilitate la momentul introducerii acțiunii, deși din conținutul contractului nu rezultă o asemenea limitare. O asemenea abordare contravine principiului forței obligatorii a contractului și regulii executării acestuia cu bună-credință.

Totodată, Colegiul reține că prin contractul de cesiune nr. 1 din 25.04.2024, cedentul a transmis cesionarului toate drepturile de creanță, inclusiv drepturile accesorii și dreptul expres de a calcula în continuare dobânzi și penalități până la achitarea integrală a datoriei de către debitor. Prin urmare, cesionarul a dobândit nu doar dreptul asupra sumei principale, ci și asupra tuturor accesoriilor care decurg din executarea întârziată a obligației, inclusiv pe durata procesului judiciar.

În aceste circumstanțe, limitarea de către instanța de fond a perioadei de calcul a dobânzii și comisionului până la data introducerii acțiunii conduce la o diminuare nejustificată a întinderii creanței cesionate și la afectarea conținutului economic al dreptului de creanță, astfel cum a fost transmis prin contract.

Mai mult, natura juridică a dobânzii contractuale și a comisionului de gestiune este aceea de prestații periodice, generate de utilizarea continuă a creditului, care nu își pierd caracterul exigibil pe parcursul litigiului, în lipsa unei stipulații contractuale contrare sau a unei cauze legale de suspendare. Introducerea acțiunii în instanță nu are efect extinctiv și nici suspensiv asupra obligațiilor contractuale deja născute și în curs de executare.

Prin urmare, Colegiul judiciar conchide că raționamentul instanței de fond, în sensul excluderii sumelor aferente perioadei ulterioare sesizării instanței, nu este susținut de clauzele contractuale și nici de principiile care guvernează executarea obligațiilor civile, motiv pentru care soluția pronunțată sub acest aspect este neîntemeiată și urmează a fi corectată în sensul admiterii integrale a pretențiilor privind dobânda contractuală și comisionul de gestiune, până la data stingerii efective a datoriei.

Având în vedere caracterul oneros al contractului de împrumut și faptul că pârâta se află în întârziere de plată, Colegiul judiciar consideră necesară modificarea hotărârii contestate, în partea ce ține de dobânda contractuală și comisionul de gestiune, prin majorarea sumei dobânzii contractuale de la 3 327,42 lei la 6 010,90 lei (șase mii zece lei 90 bani) și a comisionului de gestiune de la 992 lei la 1 776,07 lei.

În conformitate cu art. 82 Cod de procedură civilă, cheltuielile de judecată se compun din taxa de stat și din cheltuielile de judecare a cauzei.

Astfel, în sensul art. 94 alin.(1) Cod de procedură civilă, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere, părții care a avut câștig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acțiunea reclamantului a fost admisă parțial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporțional părții admise din pretenții, iar pârâtului – proporțional părții respinse din pretențiile reclamantului.

În consecință, în temeiul art. 94 și art. 98 Cod de procedură civilă, reclamanta S.R.L. „Debit Lex” este îndreptățită la recuperarea cheltuielilor de judecată suportate pentru apărarea drepturilor sale legitime proporțional pretențiilor admise din acțiune, și anume la încasarea taxei de stat în sumă de 212,5 lei și a taxei de timbru în sumă de 200 lei, achitați la depunerea cererii de apel.

În conformitate cu art. 96 alin. (1), (2) Cod de procedură civilă, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părții care a avut câștig de cauză cheltuielile ei de asistență juridică, în măsura în care acestea au fost reale, necesare și rezonabile. Cheltuielile menționate la alin. (1) se compensează părții care a avut câștig de cauză dacă aceasta a fost reprezentată în judecată de un avocat.

În acest contest se va reține că pornind de la practica CEDO, cheltuielile pentru asistența juridică trebuie să fie necesare, realmente angajate și rezonabile ca mărime.

Pentru dovada cheltuielilor suportate, prin prisma practicii CEDO, se evidențiază necesitatea prezentării, de către partea care pretinde compensarea cheltuielilor, a următoarelor documente: dovada achitării onorariilor avocaților (copii de pe dispozițiile de plată prin virament sau bonurile de plată); copia de pe facturile de strictă evidență, emisă pentru clienți persoane juridice și în alte cazuri stabilite de legislație; listă detaliată a actelor/acțiunilor efectuate de avocat și a timpului aferent acestora (cu tariful și orarul).

La caz, reclamanta S.R.L. „Debit Lex” a fost reprezentant de avocatul Ion Lunca în baza mandatului avocațial seria MA nr.2070280 (f. d.2), suportând în acest sens cheltuielile de asistență juridică în mărime totală de 4000 lei, confirmate prin copia ordinului de plată nr.1122 din 7 februarie 2025 (f. d. 9).

În context, reținând dovada achitării onorariului avocatului, complexitatea cauzei, volumul de muncă și timpul efectiv necesar pentru analizarea și instrumentarea dosarului, rezultatul obținut, precum și caracterul rezonabil al sumei solicitate, Colegiul judiciar apreciază că onorariul avocatului în cuantum de 4 000 lei este unul real, justificat și proporțional cu natura și dificultatea speței.

În aceste condiții, reducerea efectuată de instanța de fond nu se întemeiază pe o motivare suficientă și nu reflectă o apreciere corectă a criteriilor legale privind compensarea cheltuielilor de asistență juridică, motiv pentru care se impune admiterea integrală a acestui capăt de cerere.

Prin urmare, Colegiul judiciar consideră necesar de a admite integral solicitarea privind compensarea cheltuielilor de asistență juridică în cuantum de 4 000 lei.

În concluzie, Colegiul civil reține că apelul declarat de avocatul Ion Lunca, în interesele S.R.L. „Debit Lex" urmează a fi admis, cu modificarea hotărârii instanței de fond în partea ce ține de dobânda contractuală, comisionul de gestiune, inclusiv cheltuielile de asistență juridică, în sensul admiterii integrale a acestora.

În conformitate cu prevederile art. art. 385 lit. b), 276/4 alin. (4) și (5), 389-390, CPC, Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru,

d e c i d e :

Se admite cererea de apel declarată de avocatul Ion Lunca, în interesele S.R.L. „Debit Lex".

Se modifică hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 5 iunie 2025, în partea ce ține de dobânda contractuală, comisionul de gestiune, cheltuielile de asistență juridică și taxa de stat, după cum urmează: se majorează suma dobânzii contractuale de la suma de 3 327,42 (trei mii trei sute douăzeci și șapte lei, 42 bani) la suma de 6 010,90 (șase mii zece lei, 90 bani); se majorează suma comisionului de gestiune de la 992 (nouă sute nouăzeci și doi) lei la suma de 1 776,07 (o mie șapte sute șaptezeci și șase lei, 07 bani); se majorează suma cheltuielilor de asistență juridică de la suma de 1000(una mie) lei la suma de 4000 (patru mii) lei; se majorează suma taxei de stat încasate de la Margareta Varzari în beneficiul S.R.L. „Debit Lex", de la suma de 1 006,81 (o mie șase lei, 81 bani) la suma de 1 145,51 (o mie o sută patruzeci și cinci lei, 51 bani).

În rest hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 5 iunie 2025, se menține.

Se încasează de la Margareta Varzari în beneficiul S.R.L. „Debit Lex" taxa de stat în sumă de 212,5(două sute doisprezece, 5) lei și taxa de timbru în sumă de 200 (două sute) lei, achitați la depunerea cererii de apel.

Decizia nu se supune recursului, fiind definitivă și irevocabilă de la emitere.

Președintele completului,
judecătorul Valeriu Arhip

Judecătorii Hristina Craveț

Eleonora Badan-Melnic